

CE SĂ PRETINDEM FOTBALULUI?

O mare satisfacție a muncii noastre o constituie legătura strînsă cu cititorii. Sute de iubitori ai fotbalului ne pun săptămînal în fața unei mari diversități de probleme, exprimîndu-și păreri și solicitînd clarificări asupra activității din fotbal, sport pe care-l disecă pînă la os.

Din conținutul scrisorilor, însușite și competente, rezultă dorința vie, susținută cu pasiune, ca fotbalul nostru și în special echipa națională să devină de notorietate europeană sau chiar mondială. Televizarea marilor evenimente internaționale din fotbal, relațiile actuale tot mai cuprinzătoare despre fotbalul nostru și fotbalul de peste hotare, oferă de cîțiva ani vechilor și noilor contingente de spectatori și telespectatori jaloane de comparație de prim rang. De aceea este firesc ca pretențiile celor care îndrăgesc fotbalul să crească.

Un cititor ne-a scris cu mult sentiment: „Mă întreb ce să pretind fotbalistilor noștri și nu găsesc răspuns la întrebare. Nu vreau să le cer să devină campioni mondiali în 1970, dar doresc să vină mai repede ziua în care să văd, să aud sau să citesc că o echipă a noastră a ajuns în finala unei mari competiții internaționale. E prea mult? Ce piedici ne mai stau în cale?”.

N-ar fi prea mult, tovarășe Cojocaru! Baza pentru o asemenea performanță se întărește din ce în ce, pe măsură ce se muncește mai fructuos, mai curajos, cu un orizont mai larg și se interpretează mai realist fenomenul fotbalistic din țara noastră și de peste hotare.

Îndreptarea atenției spre problema fundamentală, hotărîtoare pentru progresul în fotbal, ca și în orice alt sport, creșterea tinerelor cadre, precum și abordarea fără teamă a întîlnirilor internaționale cu echipe de club și reprezentative puternice, au contribuit ca într-o perioadă relativ scurtă — trei ani — fotbalul nostru să înceapă să devină cunoscut și apreciat în arena internațională, atît de vastă și puternică a acestui sport.

Firește că într-un interval de cîțiva ani n-a fost timpul necesar să se culeagă roade prea bogate de pe urma acțiunilor de cultivare și promovare a talentelor. De recolta celor 14 centre de juniori, înființate recent în țară, vom dispune mai lîrziu, însă, o dată cu organizarea creșterii de noi elemente, se duce o muncă intensă de depistare și promovare a tinerilor fotbalisti talentați care activează la echipele de categorii inferioare.

Perspectiva creșterii de noi cadre nu va fi însă atît de promițătoare dacă secțiile de fotbal ale cluburilor și asociațiilor sportive nu vor ajunge să dispună de pepinieri proprii, de o structură și de mijloace materiale necesare, care să formeze adevărate școli de fotbalisti.

Pînă acum cîțiva ani, formarea noilor generații de fotbalisti a întîmpinat dificultăți subiective, din cauza neglijării aproape totale a acestei vitale activități. Atenția a fost aproape în întregime dată vîrfurilor fotbalului, tratate cu atenție de laborator, în scopul iluzoriu de a se obține rezultate favorabile, cit mai grabnic.

Această greșeală s-a întors împotriva fotbalului ca o lovitură de bumerang. După mai bine de 10 ani de la această eroare, am constatat, începînd din 1960, că o generație de fotbalisti care se pregătește să părăsească activitatea competițională n-are acoperire. Numărul valorilor individuale de prestigiu a scăzut și abia din anul trecut — eveniment marcat de cei 11 debutanți în echipa națională în 1966 — se poate afirma că începe să se umple golul lăsat de Călinoiu, Bone, Ene I., Tătaru, Ozon, Băcut, I. Alexandrescu și alții.

De cîțiva timp, procesul de formare a fotbalistilor valoroși devine, în ciuda eforturilor, tot mai greu și aceste greutăți sînt, de această dată, obiective.

Spre deosebire de trecut, copiii au, în prezent, atracții mult mai numeroase în afara fotbalului, care-i captivează de mici. Încă din clasele elementare ei își fac lecțiile din primele ore ale după-amiezii, pentru a putea privi apoi fără reproșuri la televizor. Astfel, ei pierd orele de joacă în care fotbalul improvisat ocupa înainte vreme primul loc. Timpul copiilor pentru joacă, în general, și fotbal, în special, se reduce din ce în ce mai mult, căci programa analitică din școli solicită, cum e și normal, învățătura temeinică, pretențiile părinților în această direcție au sporit, pe drept cuvînt, considerabil, ocupînd orele libere ale copiilor cu învățatul limbilor străine, cu spectacole, excursii și preferă, dacă e vorba de sport, înotul, patinajul sau tenisul. Dacă mai adăugăm și faptul că numărul terenurilor virane și de fotbal este în descreștere, că cele existente sînt departe de domiciliu, ajungem la concluzia firească și la soluția adoptată de mult în alte țări că școlile trebuie să posede terenuri de sport pentru accesul nemijlocit al copiilor în timpul liber, iar cluburile și asociațiile sportive, mai numeroase decît cele actuale, să aibă o asemenea organizare, baze sportive și echipament, încît să atragă din toate punctele de vedere copiii și tineretul.

Actualele centre de copii și juniori nu pot să rămînă decît o formă de trecere la calea cea mai viabilă — activitate de fotbal în școli și cluburi puternice de fotbal. Deocamdată în școli se fac primii pași, destul de timizi după cum indică tatonările, de introducere a fotbalului, iar în privința cluburilor de fotbal, capabile să devină „fabrici de fotbalisti”, se încearcă o primă experiență la Iași.

Dacă noi pretindem în mod justificat fotbalului să ne aducă satisfacții, fotbalul pretinde și el să-l dăm oxigenul necesar pentru viață și dezvoltare: fotbalul în școli și secții sau cluburi puternice de fotbal. De ce? Fiindcă în timp ce un tînar de 14—15 ani, cu o pregătire fizică generală bună, poate deveni în 4—5 ani un sportiv fruntaș în multe discipline sportive, pentru fotbal viitorul internațional trebuie, în mod obligatoriu, să aibă o pregătire organizată și supravegheată de la vîrsta de 7—8 ani. Deci un minimum de 10 ani se impune pentru creșterea unui fotbalist fruntaș, trudă și răbdare asemănătoare doar cu formarea unui patinator artistic.

Cu toate că lipsa de răbdare în fotbalul nostru a fost un mare neajuns, deseori scump plătit, nu putem nici acum aștepta ani de zile clarificarea unor probleme atît de esențiale ca acelea de mai sus. Important este ca, paralel cu organizarea temeinică, continuă și perseverentă a unui proces vast de creștere a tinerelor cadre, să folosim și mijloace mai rapide de rezolvare.

Federația română de fotbal a avut inițiative și are realizări în această direcție. Prin aparatul său a reușit să depisteze o serie de elemente talentate venite în taberele anuale de juniori sau descoperite de observatori. A înființat o nouă echipă de tineret, pe lângă aceea care a funcționat cîțiva ani și a devenit olimpică, iar acum formează încă o garnitură a lotului de tineret.

Amintind o propunere mai veche, făcută de unii cititori în primele numere ale revistei noastre, credem că sprijinim acțiunea de descoperire de noi elemente, mai cu seamă pe posturile în care lotul reprezentativ este deficitar, fundași laterali și centrali și înaintași centrali. Sugestia constă în organizarea la sfîrșitul lunii iunie a fiecărui an, deci după examene, a unui turneu de selecționare de regiuni cu jucători sub 23 de ani, fără fotbalisti legitimați în categoriile A și B. În luna mai ar urma ca unii dintre antrenorii federali și antrenorii secunzi ai echipelor de categorie A, 16 la număr, să devină pentru o lună antrenori regionali, în care timp să vizioneze jocuri din campionatele categoriilor C, regionale și orășenești și să alcătuiască apoi selecționate regionale de cîte 18 sau 22 de jucători. Aceste echipe ar urma să se întîlnească, după un sistem eliminatorkiu, dar cu partide ulterioare, pentru stabilirea unui clasament. În acest chip ar evolua, sub privirile cele mai competente, într-un turneu cu public, aproximativ 300 de tineri fotbalisti. Dintre aceștia se vor recolta în mod sigur 30—40 de talente, cu care pe timpul verii să se facă o tabără de pregătire la care să participe ca instructori cei mai buni fotbalisti români care au părăsit de curînd competiția sau sînt chiar în activitate.

Răspunzînd scrisorii de care am amintit mai sus, trebuie să pretindem fotbalului nostru și forului care-l dirijează, adîncirea sondajului și preocupărilor pentru elementele tinere. În această cursă trebuie să cîștigăm fiecare zi. Am pierdut prea mult timp în fotbal preocupîndu-ne de chestiuni nefundamentale, uitînd de sarcina cea mai importantă și de calea cu reușita cea mai sigură: formarea de jucători foarte valoroși, de vedete. Cu cît vom avea mai mulți fotbalisti de clasă internațională, cu atît vom dispune de echipe reprezentative valoroase, puternice, capabile să ne aducă satisfacțiile pe care ni le dorim cu toții.

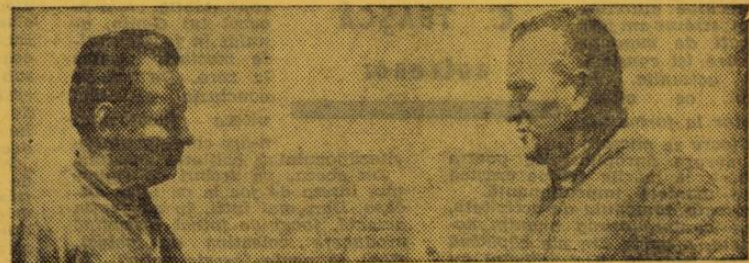
Poate că cea mai mare realizare a lotului reprezentativ de fotbal în 1966 a fost aceea de a ne fi dat încredere în forțele jucătorilor care-l compun. Debuturile cu succes ale jucătorilor Dobrin, Frățilă, Lucescu, Barbu și promitător al fundasului Deleanu, conturarea personalității echipei naționale, victoriile de pe teren propriu și creșterea facturii jocului în deplasare, ne fac să sperăm că în anul 1967 vom rămîne invincibili pe teren propriu, cum sîntem de trei ani, chiar dacă vom avea ca adversară o echipă atît de prestigioasă ca Italia. Iar peste hotare, năzuința că vom înregistra cel puțin o victorie din cele două partide, cu Franța și Elveția, ceea ce ar însemna primul succes de amploare de la victoria obținută cu Danemarca în 1963, la Torino.

Fără îndoială că aspirăm în primul rînd să întrecem echipa Elveției la ea acasă. Pentru acest scop trebuie subordonate toate celelalte acțiuni și trebuie să pretindem antrenorilor noștri să alcătuiască, în vederea acestei partide, cea mai puternică echipă națională, curajos, cu elementele cele mai capabile și mai în formă. Toți cei care iubim fotbalul trebuie să acționăm în această direcție. Este necesar ca jucătorii, echipele de club și conducătorii lor să alcătuiască un tot cu antrenorii lotului reprezentativ. În anul trecut au existat unele fricțiuni între antrenorii loturilor reprezentative și ai cluburilor care dau jucători selecționabili pentru motive neesențiale, uneori egoiste, din cauza unor neconcordanțe în pregătire, în soluții, mici neînțelegeri care în acest an trebuie lichidate, în vederea obținerii celui mai bun randament posibil al echipei naționale.

Apropiatele meciuri cu Franța (o plăcută înfrîngere cu fotbalul francez) și cu Elveția (o confruntare decisivă pentru aspirația la șefia grupei noastre din campionatul Europei), ne vor arăta în ce măsură drumul parcurs pînă în prezent de echipa națională a găsit plusul necesar și în ce fel fotbalistii și antrenorii noștri au răspuns așteptărilor, iubitorilor fotbalului, pretențioase, adevărate, dar și măgulitoare în același timp.

Aurel NEAGU

SCURTĂ CONVORBIRE CU ANTRENORII ECHIPEI NAȚIONALE

Marti dimineața, doi redactori ai revistei noastre, STELIAN TRAN-DAFIRESCU și ROMULUS BALABAN, au stat de vorbă cu antrenorii echipei naționale ILIE OANĂ și ȘTEFAN COVACI. Între aceste „cupluri” s-a înfiripat o discuție lipsită de amprente ale unui interviu oficial. Iată-ne, așadar, toți patru, de vorbă.

S.T. : Echipa națională începe să intre din nou în atenția opiniei publice. Ca de obicei, ziaristii trag primele semnale. V-am ruga să facem împreună o scurtă incursiune prin „macheta” viitorului sezon internațional.

I.O. : Anul 1967 are pentru noi un singur anotimp: anotimpul echipei naționale. Sîntem abia la începutul său. În acest dosar l-am închis pe „1966”, transformat în bilanțuri și pagini de analiză.

R.B. : Din orice bilanț se „reporțează niște solduri”. Favorabil sau nu. Ce satisfacții majore transferați din bilanțul lui '66?

I.O. : Sporirea eficacității. Prin comparație, desigur, fără să fi atins un maximum: 21 de goluri în 12 partide întîrîri, 10 dintre ele în deplasare. Faptul semnifică printr-alele spirit ofensiv și unele reușite de ordin tactic în jocul atacului.

Ș.T.C. : Și încă ceva de prim ordin. Echipa noastră s-a „imunitizat” (și sperăm pentru totdeauna) împotriva „virusului emotivității”.

R.B. : Într-adevăr mulți dintre fotbalistii români au căpătat o „rezistență interioară” împotriva descărcărilor emoționale, oricît ar fi de mari. Recent, „olimpicii” au confirmat în America de Sud același pas spre consacrare. Nu mai plătim tribut greu și gratuit faimei altora. Numeroși jucători (majoritatea tineri) au căpătat acel „usage du monde” în sens sportiv, jucînd aproape în toate țările și continentele, împotriva unei bune părți din elita fotbalului mondial.

S.T. : Și ce aveți în „debit” din anul precedent?

Ș.T.C. : Randament în apărare: primite 18. Și totuși...

I.O. : Nu e vorba de carențe de tactică colectivă în cadrul dispozitivului defensiv. Ci de greșeli izolate și individuale ale apărătorilor (Dan — jocul cu Polonia; Popa — Corso; Deleanu — Corso, ambele în jocul cu Italia). Ele exprimă, pentru noi, superficialitatea intermitentă a autorilor.

R.B. : În cazul „Dan la Ploiești”, desigur. Dar Popa și Deleanu au săvîrșit greșeli de ordin tehnic. Pasă imprecisă sau degajare ratată.

I.O. : În ajutorul lui Popa se demarcase Ghergheli și Pircălab. Nu a văzut soluțiile, nu i-a văzut pe coechipieri. A optat pentru o soluție mai complicată, care s-a „împotmolit” în picioarele lui Corso (Corso — Mazzola — gol).

R.B. : Faptul aduce mai degrabă cu lipsa de formă decît cu expresia unei atitudini de responsabilitate apropiată.

I.O. : De acord, sau cu fatalitatea unei clipe de neșansă în cazul lui Deleanu, care n-a comis decît o singură greșeală în meciul de la Napoli. Una singură, devenită al doilea gol al italienilor.

R.B. : A fi, în ansamblu, mulțumit de atac și nesatisfăcut de apărare, pare oarecum paradoxal și pentru fotbalul nostru (care a dat mereu excelenți apărători) și pentru fotbalul mondial bîntuit în prezent de mîlma sistemelor defensive. Se poate vorbi de o criză

de valoare printre jucătorii români din compartimentul apărării?

I.O. : Hm! Nu cred. Apărătorii de la echipa A au realizat și partide foarte bune. Presa vorbește despre excelența comportare a fundasilor din echipa olimpică în turneul din America de Sud.

R.B. : Într-adevăr, Boc și Dumitru Nicolae compun un cuplu de mare capacitate prin valoarea intrinsecă, prin tinerețea lor pe

LOTUL SELECȚIONABILOR

Cei 23 de jucători selecționabili pe posturi: por-tari: M. IONESCU, DAT-CU, CONSTANTINESCU; fundasi: POPA, I. POPES-CU, NUNWEILLER III, BARBU, BOC, DAN COE, MOCANU, DELEANU; mij-locași: GHERGHELI, LI-BARDI, DOBRIN, D. PO-PESCU; înaintași: PIRCA-LAB, FRĂȚILĂ, BADEA, DRIDEA, IANCU, MOLDO-VEANU, LUCESCU și C. RADU.

care s-a grefat și o oarecare expe-riență internațională. Lupescu îi transmite un reconfortant sentiment de siguranță prin depozitarea lui viguroasă și tehnica sa, transfor-mată în joc constructiv. Sătmăreanu aproape la fel. Iar Deleanu nu mai are nevoie de alte recomandări.

Ș.T.C. : Nu e vorba (din firește) de o penurie de apărători valoroși. Cînd jocul acestor fundasi nu va mai fi întrerupt de „eclipse” frec-vente atunci cînd nu ești în for-mă, realizările colective ale echi-pelor nu vor mai fi pierdute pe seama citorva greșeli izolate.

I.O. : Și falanga mijlocașilor a căpătat noi întăriri. Recent, Năftă-năilă și mai ales Libardi au în-trunit aprecieri excelențe. De cînd a promovat Jiul am întezărit ma-rile posibilități ale acestui fotbalist. Îl vom încerca cît de curînd. Să fim sinceri, tot înaintașii rămîn problema litigioasă, iar atacanții centrali un veritabil nor gordian. Este postul în care fotbalul nostru continuă să resimtă o acută lipsă de personalități.

Ș.T.C. : Am stat de vorbă cu So-rin Abram. Degradarea prestigiu-lui său a început să-l doară. Afecta-reea aceasta sper să nu fie formală. Printr-o pregătire ambițioasă, para-lă cu un regim de viață sobru, ta-lentatul fotbalist cu jambiere „a la Corso” ar putea candida din nou la tricoul echipei naționale alături de Pircălab, Lucescu, Moldoveanu, Năsturescu etc.

S.T. : Sezonul trecut a fost favo-rabil debutanților tineri. În afara lui Dobrin, proclamat cel mai bun fotbalist al anului, s-au mai con-sacrat Frățilă, Deleanu și Lucescu. Se va acorda credit în continuare tinerilor talente?

I.O. : Vom rămîne atenți la toți jucătorii cu autentice semne de perspectivă, precum și la toate su-gestiile în legătură cu ei.

Ș.T.C. : Pentru postul de fundaș dreapta, alături de dinamovistul CORNEL POPA (bine pregătît la

(Continuare în pag. 6-7)